

Column

Zien of niet zien

Hij had ze nog nooit gehoord en nog nooit gezien. Terwijl het er zoveel waren. Maar hij wist niet van het bestaan ervan. Totdat we erover spraken. Vanaf dat moment spotte hij de gierzwaluwen ineens overal. Ik moet denken aan een lezing bij de sterrenwacht, over buitenaards leven. De spreker had als hoofdvraag of er al wezens van andere sterrenstelsels op aarde waren gearriveerd. Het zou best kunnen. Want, hoe zien 'aliens' er eigenlijk uit? Als je dat niet weet, weet je misschien ook niet of je ze ziet. Welke vorm hebben ze aangenomen? Misschien zijn ze al onder ons.

Ik hoorde eens een paar boswachters vertellen dat ze nog nooit ijshaar hadden gezien. Ijshaar is een prachtig fenomeen in nachten met temperaturen iets onder nul en een vrij hoge luchtvochtigheid. Schimmels in bepaald dood hout worden actief en scheiden bij hun stofwisseling water uit. Dat water komt in minuscule sliertjes uit de houtporeën en bevriest terwijl ze langer worden. Ook wel bekend als de baard van Koning Winter. Het is net engelenhaar. Fragiel, prachtig gekruld. Het ligt inderdaad lang niet op elke plek in het bos, vaak moet je wat zoeken om ineens een stuk met meerdere takken vol ijshaar te ontdekken. Maar toch, hoe kan het iemand die veel in het bos is, ontgaan?

Iets zien, is niet vanzelfsprekend. Zie je het wel als je kijkt? Bij fotografen draait alles om het zien. Het waarnemen. Ik ben meteoroloog, ook dat gaat om kijken, je blik

richten, en vervolgens zien. Het is iets wat je ontwikkelt. Ik leer van fotografen, zo heb ik tegenzonnestrallen leren zien en allerlei kringen en lichteffecten om de zon. De schoonheid van een bui, ook ontdekt. Door mee te maken en de tijd te nemen.

Het grappige is dat terwijl je ouder wordt, je sommige dingen steeds beter, of anders, gaat zien en andere elementen in de loop der tijd nauwelijks meer opvallen. Veel van wat je min of meer verwacht op straat of in een bos of waar dan ook, zie je vluchtig. Het valt weg. Iets wat anders is, dat merken we op. Kleine kinderen daarentegen weten nog niet wat normaal is. Het lijkt mij een geinig experiment: we laten een krokodil door een Nederlandse straat schuifelen. Van de gezinnen die door de straat lopen, zijn de ouders geïnstrueerd om te doen alsof er niks vreemds is. Ik denk dus dat de aanwezige peuters en kleuters dan niet verbaasd zullen zijn over het aanwezige mega-reptiel. Voor hen kan alles nog. Er is nog geen concept van 'normaal'.

Als je inmiddels veertig of vijftig keer een herfst of winter hebt meegemaakt, zou je het saai kunnen gaan vinden. Alles is zo'n beetje bekend. Maar dat is het natuurlijk niet. Zeker niet als je zo nu en dan aparte verschijnselen tegenkomt. Dat was toch buitenaards, de meeuw op een ijsschots die met het tij rustig uit de haven van Terschelling dreef? Dat moet hem zijn geweest: de alien die al onder ons is.

Grieta Spannenburg

www.tekstkameleon.nl